

Op vrijdag 29 mei 2009 zie ik in Frascati W.G. de voorstelling *WeUsAll* van Sarah van Hee. Ik ken haar niet. Ik weet nog niets van haar werk. We hebben wel allebei een bijdrage geleverd aan de manifestatie Crisis in Frascati, maar dat was op verschillende avonden. Zij deed de Ideeënveiling, ik bewerkte een interview met een boze profetische landarbeider tot monoloog. Mark Timmer en Berthe Spoelstra hebben aan Sarah gesuggereerd om 's te kijken of ik een rol zou kunnen spelen bij haar volgende project. Omdat er zoveel taal in het geding is. Ze heeft me gebeld, ze heeft me uitgenodigd. Een paar dagen na de voorstelling schrijf ik de volgende tekst, die ik ook heb uitgesproken in het radio-programma *Amoroso* dat ik elke avond op radio 4 presenteer, op dinsdag 16 juni:

“We zijn met een handjevol, daar houd ik wel van. Een klein, uitgelezen gezelschap dat de moeite neemt om een voorstelling te bezoeken. In de zomer. *WeUsAll* van Sarah Vanhee. In de foyer loop ik alvast een bekende tegen het lijf. Y. Hé, wat doe jij hier? Wat doe jij hier? Ja, wat doet een mens op aarde? Het blijkt dat zijn zoon meespeelt. Verlegen trots. Als de deuren openzwaaien komt er een jonge clown naar buiten, die begint uitbundig een paar toeschouwers te omhelzen, ik denk nog, wat doe jij hier? Zijn het soms vrienden die je kent van de opleiding, maar dan ben ik zelf aan de beurt. Ik ontsnap niet aan zijn hartelijkheid en ik moet vervolgens toegeven: het doet wel iets met je. Het vervolg ook trouwens. Eerst is er het licht obligate optreden van een paar circusartiesten. De clown, de sterke man, het danseresje, de jongleur. Er kleeft iets halfslachtigs aan hun optreden. Ze zijn jong en leuk, echt, ze doen hun stinkende best, en ze kunnen ook heus wel iets, ze staan boven op elkaar, ze spelen met vuur, het meisje zingt een lied dat komt uit haar hart en ongetwijfeld ook uit haar geboortegrond, er zit ziel in, en toch bekruipt mij iets ongemakkelijks. Ik denk aan de vader. Is dit het nou? Het wil maar niet betoveren. Of is dat precies waar het om gaat: we worden geprikkeld in ons verlangen naar betovering, tegelijk wordt de act (deze act, elke act?) doorgeprikt als een ballon. En dan zijn ze weg. En blijven ze weg. Lege zaal. Stilte. En dan komt het. Een eerste zinnetje op een scherm. Zo. *Daar zitten we dan*. Zinnetje weg. Nieuw zinnetje. *Het zou zo fijn zijn om iets mee te maken. Om iets echt mee te maken. Iets heel bijzonders. We zouden ons bijvoorbeeld allemaal uit kunnen kleden*. Ja zeg, dat meen je toch niet? We mogen toch wel gewoon toekijken, hè? Veilig van een afstandje? Zo is met behulp van een aantal zinnetjes, in no time, het spel op zijn kop gezet. Zijn wij onze eigen voorstelling geworden, in een handomdraai zijn wij van toeschouwer speler geworden, (hoezo, tovenarij?), er wordt gejongleerd met onze angsten en verlangens, we gaan naakt zijn en opnieuw beginnen, als uitzinnig door de regen rennen, net zolang tot we in de woestijn terechtkomen en stuiten op een koe. Waanzinnige avonturen

heb ik beleefd, terwijl de zinnestjes blijven oplichten op het scherm dat dichterbij komt en spiegelt en steeds dichterbij komt, net zolang tot we in onze eigen ziel kijken. Wat doe jij hier, wat doe jij hier?”